

SERAFINA ȘI INIMA FRÂNTĂ

ROBERT BEATTY

Serafina își deschise ochii și nu văzu nimic altceva decât negru în fața ei. Parcă nu i-ar fi deschis deloc.

Fusese în adâncul unui vid întunecat al unei lumi pe jumătate visate care se învârtea, apoi se trezi din cauza unei voci înăbușite, dar acum nu se mai auzea niciun sunet, niciun fel de mișcare.

Cu ochii ei de felină, putuse să vadă tot timpul, chiar și în locurile cele mai întunecate și umbrite, dar aici era oarbă. Căută cea mai slabă licărire de lumină în întuneric, dar nu era nicio rază de lună care să intre pe fereastră, nicio pâlpăire slabă a vreunui felinar îndepărtat într-un coridor.

Doar negru.

Își închise ochii și îi deschise din nou. Dar nu se schimbă nimic. Încă era întuneric beznă.

Oare chiar am orbit? se întrebă ea.

Confuză, încercă să asculte atentă în întuneric așa cum făcuse când vânașe șobolani pe coridoarele întinsului subsol al castelului Biltmore. Dar nu auzi scârțâitul casei, nici servitorii lucrând în camere îndepărtate, nici pe tatăl ei sforăind într-un pat din apropiere, nici vâjâitul vreunui aparat, nici ticăitul ceasurilor sau măcar niște pași. Era frig, iar totul era

Respect pentru oameni și cărți

nemișcat și tăcut într-un fel necunoscut ei până atunci. Nu mai era în castelul Biltmore.

Amintindu-și vocea care o trezise, ascultă atentă ca să o audă din nou, dar, indiferent că fusese reală sau o parte a unui vis, dispăruse.

„Unde sunt? se gândi ea, confuză. Cum am ajuns aici?”

Apoi auzi un sunet, ca un răspuns la întrebarea ei.

Tronc-tronc.

Pentru o clipă, doar atât auzi.

Tronc-tronc, tronc-tronc.

Bătăile inimii și pulsul sângelui ei.

Tronc-tronc, tronc-tronc, tronc-tronc.

În timp ce își mișcă încet limba ca să își umezească buzele crăpate și uscate, simți un gust ușor metalic.

Dar nu era un metal.

Era sânge – sângele ei care îi curgea din vene pe limbă și pe buze.

Încercă să tușească, dar inspiră brusc, tresărind, și inhală o mare cantitate de aer, de parcă ar fi fost prima dată când respira. Când sângele i se puse în mișcare, simți furnicături în mâini, în picioare, apoi în tot corpul.

„Ce se-ntâmplă? se gândi ea. Ce mi s-a-ntâmplat? De ce mă trezesc așa?”

Gândindu-se la viața ei, își aminti că locuise cu tatăl ei în atelier și se luptase cu mantia neagră și cu toiagul răsucit împreună cu prietenul ei cel mai bun, Braeden. În sfârșit, ajunsese în camerele mari și în lumea de zi cu zi a oamenilor eleganți. Dar, când încercă să rememoreze ceea ce se întâmplase după aceea, fu ca și cum ar fi încercat să-și amintească detaliile trecătoare ale unui vis tulburător care dispărea în clipa în care se trezea. Rămase dezorientată și confuză, de parcă ar fi încercat să se agațe de rămășițele unei vieți trecute.

Încă nu își mișcase corpul, dar simți că stătea întinsă pe spate pe o suprafață lungă și plată. Picioarele îi erau întinse, iar mâinile îi stăteau una peste cealaltă pe piept, ca și cum cineva ar fi pus-o acolo cu respect și grijă.

Își despărți încet mâinile și le puse jos, pe lângă corp, pentru a pipăi suprafața de sub ea.

Simți ceva tare, ca niște scânduri aspre, dar scândurile erau ciudat de reci. „Scândurile n-ar trebui să fie reci, se gândi ea. Nu așa de reci.”

Inima începu să-i bată tare în piept. Intră în panică.

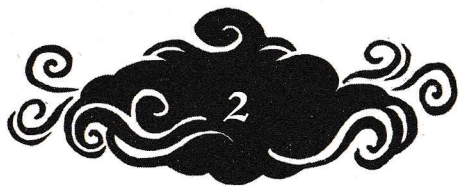
Încercă să se ridice, dar imediat se lovi cu fruntea de o suprafață dură aflată la câțiva centimetri deasupra ei și căzu, crispându-se de durere.

Împinse scândurile de deasupra cu mâinile. Degetele care cercetau îi țineau loc de ochi. Nu găsi nicio ruptură și nicio crăpătură în scânduri. Începură să-i transpire palmele. Respiră tot mai repede. O cuprinseseră teama și disperarea când își întinse corpul și împinse într-o parte, dar și acolo erau scânduri, la câțiva centimetri de ea. Lovi cu picioarele. Lovi cu pumnii. Dar scândurile o înconjurau din toate părțile, ținând-o captivă.

Serafina mârâi din cauza frustrării, a fricii și a mâniei. Zgârie și se zbatu, se răsuci și împinse, dar nu putu scăpa. Fusese închisă într-o ladă lungă și plată din lemn.

Își împinse fața cu frenezie în colțul lăzii și adulmecă la fel ca un animaluț prins în capcană, sperând să simtă un miros din lumea de afară prin crăpăturile mici dintre scânduri. Încercă la un colț, apoi la celălalt, dar mirosea la fel peste tot în jurul ei.

„Pământ, se gândi ea, sunt înconjurată de pământ umed și putrezit. Am fost îngropată de vie!”

Serafina zăcea în spațiul rece și negru al sicriului, îngropată sub pământ. Era îngrozită.

„Trebuie să ies de-aici, se tot gândea ea. Trebuie să respir. Nu sunt moartă!“

Dar nu putea să vadă. Nu putea să se miște. Nu auzea nimic altceva decât sunetul respirației ei greoaie. Cât aer mai avea acolo, jos? Simți cum i se strângeau plămânii. Parcă o apăsă ceva pe piept. Voia la tatăl ei! Voia ca mama ei să vină, să sape și să o scoată de-acolo. Cineva trebuia să o salveze! Împinse frenetic cu mâinile capacul sicriului de deasupra capului ei cu toată puterea, dar nu putu să-l ridice. Sunetul țipătului ei îi zgârie urechile în acel loc îngrozitor, închis și negru.

Apoi se gândi la ce i-ar fi spus tatăl ei dacă ar fi fost acolo. „Revino-ți în fire, fato! Dă-ți seama ce trebuie să faci și apucă-te de treabă.“

Inspiră lung încă o dată, se calmă și încercă să gândească. Nu putea să vadă, dar își plimbă degetele de-a lungul fustei și mânecilor rochiei ei. Erau foarte zdrențuite. Se gândi că, dacă ar fi murit și ar fi avut parte de o înmormântare, atunci ar fi îmbrăcat-o într-o rochie frumoasă. Oricine o îngropase o făcuse în grabă. Oare crezuse că era moartă? Sau voia ca ea să moară în cel mai oribil mod?

În acea clipă, auzi niște sunete slabe și înăbușite, ca și cum ceva s-ar fi mișcat deasupra ei. Inima i se umplu de speranță. „Pași!“

Ajutor! strigă ea cât de tare putu. Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

Țipă și iar țipă. Lovi lemnul de deasupra capului ei. Bătu din picioare. Dar zgomotul pașilor se îndepărtă, apoi dispăru și lăsă în urmă o liniște totală, iar ea nu mai fu sigură că auzise acel zgomot.

Oare fusese persoana care o îngropase? Oare aruncase ultima lopată de pământ pe mormântul ei și o lăsase acolo? Ori era un trecător care habar n-avea că ea era acolo? Lovi scândurile cu pumnii și țipă:

Te rog! Am nevoie de ajutorul tău! Sunt aici, jos!

Dar era inutil.

Era singură.

Simți un val de disperare înecându-i sufletul.

Nu putea scăpa.

Nu putea supraviețui...

„Nu, se gândi ea, scrâșnind din dinți. Nu o să-mi permit să mor aici jos. Nu o să renunț. O să rămân curajoasă! O să găsesc o cale de ieșire...“

Se lăsă în jos, spre capătul coșciugului, și lovi cu picioarele. Scândurile tari ale sicriului i se părură subțiri și făcute fără pricepere, nu era un sicriu solid și potrivit, era ca o ladă subredă construită din lemne de la cutii de mere aruncate, bătute în cuie unele lângă celelalte. Dar pământul din spatele lemnului slab sprijinea scândurile atât de ferm că nu putea să le rupă.

Atunci îi veni o idee.

„La doi metri sub pământ.“ Asta îi spusese tatăl ei cu ani în urmă când îl întrebase ce se făcea cu oamenii morți.

„Pe aici îi îngroapă pe morți la doi metri sub pământ“, îi spusese el.

Se zvârcoli în spațiul întunecos și strâmt, îndoindu-și corpul ca o pisicuță într-o cutie de pantofi de damă, și se poziționează în așa fel încât să-și poată pune mâinile chiar în mijlocul capacului sicriului. Înțelegea că doi metri de pământ trebuiau să cântărească foarte mult. Iar tatăl ei o învățase că mijlocul unei scânduri era cel mai slab punct al ei.

Amintindu-și un alt lucru care îl învățase de la el, ciocăni în scândura de deasupra ei și ascultă. *Cioc-cioc-cioc*. Apoi ciocăni din nou, câțiva centimetri mai încolo. *Cioc-cioc-cioc*. Continuă să ciocănească până când găsi un loc care sună a gol, unde pământul nu era așezat atât de ferm peste el. „Asta-i locul.“

Dar ce avea să facă? Chiar dacă reușea să crape scândura, pământul de deasupra s-ar fi prăbușit peste ea. Nasul și gura i s-ar fi umplut de pământ și s-ar fi sufocat. „Nu o să meargă...“

Brusc, îi veni o idee. Își încheie nasturii rochiei până la gât, apoi își trase poalele peste cap, pe dos, ca materialul să-i acopere fața, mai ales gura și nasul. Sicriul era îngust și îi era greu să se miște, dar reuși să-și strângă rochia în jurul capului, apoi își scoase brațele din mâneci, scuturându-le ca să-și elibereze mâinile. Dacă avea noroc, materialul de pe fața ei i-ar fi oferit protecție în secunde de care avea nevoie.

Știind că nu avea mâinile destul de puternice ca să rupă scândurile, se răsuci pe burtă și își propti spatele în mijlocul părții de sus a sicriului.

Sprijinindu-se, împinse cu puterea întregului ei corp. Nu era destul spațiu în interiorul sicriului pentru a se ridica pe mâini și în genunchi. Dar se ghemui și împinse cât de tare putu, lovind cu umărul capacul sicriului de mai multe ori. Știa că o singură lovitură puternică nu era de ajuns. La fel și presiunea slabă. Trebuia să o facă într-un ritm bun, tare și

puternic. *Bang-bang-bang*. Simți cum se îndoiau scândurile lungi ale capacului sicriului.

Asta e, de asta avem nevoie, spuse ea. *Bang-bang-bang*, lovi. Haide! mârâi ea. Apoi auzi scândura din mijloc crăpându-se sub greutatea pământului de deasupra ei. Haide! Continuă să împingă. *Bang-bang-bang*. Scândura începu să se despică. Apoi simți ceva rece pe umerii goi. Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii că planul funcționa, dar se înspăimântă. Capacul se crăpase! Sicriul ceda! Pământul rece, umed și greu căzu pe ea, împingând-o în jos, pe podeaua sicriului. Dacă nu și-ar fi legat rochia peste cap, gura și nasul i s-ar fi umplut de pământ în acel moment și ar fi murit.

Lucrând orbește, ghidându-se doar de mâini, apucă bucăți mari din pământul care cădea și le aruncă la colțurile sicriului, împingând pământul mai departe la fel de repede precum cădea prin gaură, dar tot mai cădea, mai cădea, mai cădea. Greutatea îngrozitoare a pământului îi apăsă picioarele, umerii și capul. Îi era tot mai greu să se miște. Inspiră prin materialul rochiei cât de repede și de adânc putu. Pieptul i se zbatea din cauza panicii. Nu avea destul aer!

În cele din urmă, când nu mai avu loc în sicriu unde să împingă pământul, încercă să iasă. Își băgă capul în gaură, împinse cu picioarele și începu să sape spre suprafață. Dar pământul căzu atât de repede și o apăsă atât de tare că nu avu nicio șansă. Chiar în timp ce săpa, pământul începu să o sufocă. Greutatea lui zdrobitoare îi apăsă pieptul, făcând-o să scoată un ultim țipăt din plămâni.

Pământul afânat se revărsă în jurul capului și umerilor ei, căzând pe ea mai repede decât îl putea îndepărta. Îi simți greutatea apăsătoare peste tot în jurul ei, strângând-o, prinzându-i picioarele în capcană, dar continuă să zgârie, să dea din picioare și să se zvârcolească orbește în întuneric, încercând cu disperare să inspire aerul prin materialul care îi acoperea fața. Simți pânda intrându-i tot mai adânc în gură în timp ce pământul o apăsa și o sufoca, oprind pătrunderea aerului până în plămânii ei osteniți.

Apoi auzi cum pământul era scurmat cu rapiditate deasupra ei, ca și cum un animal ar fi săpat frenetic. Speră că Gidean, câinele lui Braeden, încerca să o salveze, dar un mârâit gros și îngrozitor o anunță că nu era prietenul ei canin. Orice fel de creatură era, ghearele bestiei răscoleau pământul, despicându-l cu o putere îngrozitoare. Oare era un urs care săpa după cina lui? Nu conta. Trebuia să continue să urce. Trebuia să respire!

Niște gheare ascuțite îi zgâriară mâinile întinse în sus. Serafina tipă de durere, dar apucă laba bestiei. „Te-am prins!” Se țină de ea de dragul vieții. Forța labei îi scoase trupul din pământ.

Bestia care mârâia își smuci laba din nou, încercând să se elibereze, își scutură laba și trase de ea, dar Serafina o ținu strâns.

Când capul ei ajunsese, în cele din urmă, deasupra pământului, inspiră adânc, umplându-și plămânii cu o viață nouă. Aer! În sfârșit, avea aer!

Scăpă din strânsoare laba bestiei, care se retrase, dar se ridică din pământ până când își eliberă umerii și brațele.

Inima i se umplu de speranță. Reușise! Scăpase! Dar când își întinse mâinile în sus și își trase materialul rochiei de pe cap, auzi un mârâit puternic și fu atacată iar cu ghearele, care îi zgâriară scalpul chiar când încerca să se ferească. Propriindu-se strâns în pământ cu mâinile, ieși repede din mormânt și se ridică pe mâini și pe genunchi ca să se apere.

Se târâse afară din pământ într-un cimitir luminat de lună, acoperit de o pădure deasă cu copaci și plante agățătoare. Un înger mare din piatră, cu aripile ridicate în jurul ei, stătea pe un pedestal, în mijlocul micului luminiș. Serafina habar n-avea cum ajunsese acolo, dar cunoștea locul acela. Era luminișul îngerului. Dar, înainte să observe totul, auzi ceva în spatele ei și se întoarse.

O panteră neagră venea direct spre ea, ghemuită, pregătită să sară, cu urechile lăsate pe spate și cu fața tremurându-i violent în timp ce își deschise gura și șuiera printre colții lungi dezgoliți și strălucitori, gata să muște.

Serafina se holbă la fața panterei furioase. Ochii ei galbeni și strălucitori erau la fel de cruzi ca ai oricărui animal sălbatic și reflectau o putere înspăimântătoare și feroce. Se ghemui, gata să se apere. Când pantera își arătă dinții lungi și albi și mârâi din nou la ea, Serafina își arătă dinții și sâsâi, furoasă și furioasă, provocând-o din toate puterile ei. Dar, spre mirarea ei, pantera neagră își întoarse capul, se îndreptă spre pădure și dispăru.

Extenuată, Serafina căzu pe pământ. Respiră lung și greu, ușurată că era în viață. „Pisica aia mare era să mă omoare, se gândi ea. De ce a plecat ca un oposum lovit?”

În timp ce zăcea acolo, revenindu-și, încercă să înțeleagă ce se întâmplase. Cineva o îngropase. Dar nu era doar asta, ci o îngropase în vechiul cimitir abandonat peste care crescuse pădurea cu zeci de ani în urmă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi venea mai greu să creadă ce văzuse. „Cum de e o panteră neagră aici?”

Mama ei fusese o pumă, având puterea de a se transforma într-un leu de munte oricând voia, dar, când Serafina învățase, în cele din urmă, să-și schimbe înfățișarea, se transformase într-o panteră neagră, așa cum fusese tatăl ei, o variantă rară a rasei. Conform folclorului muntelui, putea exista doar o singură panteră neagră acolo.

Se tot gândi că pantera trebuia să fi fost tatăl ei, dar el murise în luptă cu doisprezece ani în urmă, în noaptea în care ea se născuse. Tăticul ei, bărbatul care o găsisese în pădure în acea noapte și avusese grijă de ea de atunci, era singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată. Și, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât devenea mai convinsă că pantera pe care tocmai o văzuse nu fusese un mascul adult, ci una tânără, subțirică și nenăscută. Putea să fi fost sora sau fratele din partea mamei, dar ei erau doar niște pușori pătați. Când prietenul ei pumă, Waysa, era în forma lui de leu de munte, blana lui era maronie-închisă. Poate că lumina slabă îi păcălise ochii, dar, dacă fusese Waysa, atunci de ce fugise de ea?

Mintea îi era plină de întrebări, dar senzațiile corpului începură să o copleșească. O durea capul din cauza loviturilor ghearelor panterei, care îi făcuseră o rană care sângera, dar nu era prea gravă. După ce fusese în coșciug, se simțea foarte bine doar pentru că avea aer să îi intre și să îi iasă din plămâni. Simți briza caldă pe pielea goală, mirosul trifoiului și al ferigilor care creșteau în apropiere și văzu stelele superbe de deasupra ei. Simțurile ei păreau mai ascuțite ca înainte.

Când își recăpătă puterea brațelor și a picioarelor, îndepărtă pământul rămas pe corpul ei și își îndreptă rochia simplă și bej pe care o purta. Atunci observă petele mari și întunecate din jurul rupturilor materialului. Speriată, se cercetă repede și găsi sânge uscat peste tot pe trunchiul ei gol, pe umeri și pe brațe. Dar nu avea răni recente. Doar cicatrice.

În acel moment, amintiri din viața ei începură să îi curgă încet prin minte, ca un râu liniștit. Văzu cum mâncase cina cu tatăl ei în atelier, cum stătuse pe cel mai înalt acoperiș al castelului Biltmore cu Braeden în timp ce numărau stelele de pe cer, la miezul nopții, și cum alergase fericită prin pădure în forma ei de panteră, cu mama ei și cu Waysa. Văzu cum era